

DÉU AMB NOSALTRES

per MIQUEL ESTRADÉ
monjo de Montserrat

D'ençà que la Paraula de Déu es va fer home, tot home és paraula de Déu. D'ençà que la Paraula de Déu va entrar en la nostra història, tota la història és paraula de Déu. Almenys d'ençà del primer Nadal, els homes, el que som i el que fem, som signes reveladors de la Paraula omnipotent per la qual totes les coses han estat creades. Els qui creiem en l'encarnació del Fill de Déu ja no ens podem mirar Déu i l'home amb mirades distintes: Déu és en l'home, l'home és en Déu. Aquesta unió no l'hem feta nosaltres. L'home ja no pot ser separat de Déu, ni Déu, de l'home. Ens diu Jesús: «Allò que feu a un d'aquests petits, m'ho feu a mi».

El profeta Isaïes deia a Acaz: «No tinguis por!». L'àngel Gabriel repeteix a Maria i a Josep: «No tinguis por!». I avui aquestes paraules s'adrecen a nosaltres: «No tingueu por!». Acaz, Maria, Josep havien trobat gràcia a la presència de Déu, per ells i pel poble. Déu també ens mira a nosaltres amb benvolença. Acaz, Maria i Josep es van prendre seriosament la paraula que els fou adreçada; i, a pesar de les dificultats, dels sofriments, de les foscor de tota mena, ja no van tenir més por. És això el que ens falta, de vegades, a nosaltres: confiança. Confiança en Déu, i prou confiança en els recursos que Déu ha posat en les nostres mans. Confiança en la seva voluntat salvadora, i confiança en la nostra capacitat de col·laborar a aquesta salvació.

Estem acabant un any. Si haguéssim de fer la tria d'aquest any que s'acaba, qui sap si en sortiria més palla que gra. Déu, però, és amb nosaltres: en el gra i en la palla, en l'afany i en la mandra, en les il·lusions i en els desencants. I ara esperem l'any nou. Però Déu, també, serà amb nosaltres. El brodat del nou any tindrà un color o un altre, un dibuix o un altre, potser ni dibuix ni color no hi sabrem veure: però el canemàs serà sempre el mateix, consistent i sòlid per la fidelitat d'un Déu que s'ha fet home.

L'actitud bàsica del Nadal és l'acceptació de la realitat de Déu en nosaltres. Una acceptació de Déu que, per la mateixa lògica del Nadal, no podem separar de l'acceptació pròpia ni de l'acceptació dels altres. [...] A partir d'aquesta actitud de Nadal, la vida es torna una descoberta de valors, ja no hi ha res ni ningú que no valgui, res que no signifiqui, tota cosa té el seu pes de gràcia.